

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce **S. Y.**, narozený dne X
 státní příslušnost Republika Uzbekistán
 bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1382/ZA-ZA11-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1382/ZA-ZA11-ZA21-2024, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tímto celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky (dále jen „ČR“) a se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně, žalobce byl zkrácen na svých právech. Žalovaný očividně použil neaktuální informace v rozhodnutí. Správní orgán by měl posoudit aktuální informace o zemích původu a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Namítal také porušení § 14a zákona o azylu a uvedl, že v jeho případě je naplněn azylový důvod uvedený v § 12b zákona o azylu. Kategoricky nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný zhodnotil relevantní skutečnosti, tedy s tím, jaké závěry žalovaný dovodil z výpovědi a ze shromážděných informací. Skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu a ve své výpovědi, naopak obsahují dostatek informací prokazujících pronásledování, jemuž byl vystaven, jeho tvrzení nebyla ze strany správního orgánu vyvrácena.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s námitkami nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Na správnosti svého rozhodnutí trvá, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu z vlasti byla snaha vyhnout se možnému výkonu trestu kvůli neplacení finančních závazků a nutnost starat se o matku a bratra, který v ČR X. Žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesplňuje řízení podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak vyplývá ze spisového materiálu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah správního spisu

4. Žalobce dne 13. 10. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 16. 10. 2024 poskytl údaje k podané žádosti, sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu a X národnosti, je X, není politicky aktivní. Je X, má X. Dne X vycestoval z Taškentu do ČR, pro cestu měl vyřízené vízum za účelem návštěvy. V minulosti měl pobytová oprávnění a víza X. Žalobce je zdravý, s ničím se neléčí. Byl trestně stíhaný v Uzbekistánu, kde byl odsouzen na X let odnětí svobody, po X byl však propuštěn s tím, že musí zaplatit asi X USD. Pracoval jako X, ředitel této firmy si vzal půjčku v bance, aby koupil auta, která prodal. Nemohl je však prodat, jelikož byly v zástavě, žalobce byl obviněn z toho, že se na tom podílel. Ve vězení pobýval od X do X. Důvodem žádosti o

mezinárodní ochranu je snaha vyhnout se možnému nástupu do výkonu trestu kvůli neplacení finančních závazků a nutnost starat se o matku a bratra, který v ČR X.

5. V průběhu pohovoru dne 16. 10. 2024 žadatel uvedl, že poté, co byl propuštěn z vězení, se ve vlasti živil jako X. V minulosti neměl žádné potíže s opakovanými vycestováními ze země, s výjimkou roku X, kdy probíhalo trestní řízení, a proto mu bylo vycestování zakázáno. Trestní stíhání bylo zahájeno v roce X, probíhalo v souladu se zákonem, i když dle názoru žalobce nebylo spravedlivé, protože on si žádnou půjčku nevzal, vzal si ji pouze jeho ředitel. Kromě trestního stíhání a zatčení neměl ve vlasti jiné problémy. Když byl ve vězení, pracoval a 70 % odměny odváděl na kauci. Po propuštění nemohl sehnat dobře placenou práci, ale i přesto splácel nějakou částku. V X již neměl žádné potíže s vycestováním. V případě návratu bude jeho věc předána exekutorovi, který mu zabaví jeho osobní věci, a pokud to nebude stačit ke splacení kauce, hrozí mu opětovné zatčení, jelikož nemá peníze na zaplacení této kauce. Jeho rodina by v takové případě zůstala bez prostředků. V ČR se chce starat o matku, která má špatnou paměť a pomáhat bratrovi.
6. Na podporu svých tvrzení žadatel předložil potvrzení o propuštění z trestu odnětí svobody a rozhodnutí městského soudu o trestních věcech v X o podmíněném propuštění z výkonu trestu.
7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha vyhnout se možnému nástupu do výkonu trestu kvůli nesplaceným finančním závazkům a nutnost starat se o matku a bratra, který v ČR X.
8. Správní orgán při posouzení žádosti vycházel z výpovědi žadatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP: Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 13. 3. 2024, Informace OAMP: Socio-ekonomická situace ze dne 13. 3. 2024 a Informace MZV ČR, č. j. 131903-6/2024/LPTP (návratová situace) ze dne 23. 4. 2024.
9. Žadatel se s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil, nevyužil svého práva se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění.
10. Správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žadatel neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žadatel výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Problémy, které měl ve vlasti, nemají jakoukoliv spojitost s politickou situací v zemi. Žadateli dle jeho tvrzení hrozí vězení, protože má nesplacené finanční závazky ve své vlasti. Z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že ve vlasti nikdy neměl takové potíže, které by mohly být podřazeny pod důvody pro udělení azylu taxativně uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzený azylový příběh nemá žádnou souvislost s těmito důvody.
11. Správní orgán neshledal důvod ani pro udělení humanitárního azylu, v této souvislosti se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žadatele, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou a netrpí žádným závažným onemocněním, které by mu znemožňovalo odcestovat zpět do vlasti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Zdravotním stavem žalobcovy matky se správní orgán zabýval v rámci správního řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu, kdy dospěl k závěru, že je žádost nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení bylo tudíž zastaveno. Za situace, kdy stav žalobcovy matky nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany v jejím vlastním případě, nepovažuje žalovaný tuto skutečnost za azylový důvod ani v případě žalobce, kdy ten se o ni může starat i v zemi původu. Starost o žalobcova bratra rovněž nepředstavuje relevantní azylový důvod, navíc v situaci, kdy bratr má být X. Z výpovědi žalobce tedy nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

12. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný konstatoval, že žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť dle Informace OAMP – Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 13. 3. 2024, uzbeký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Z rozhodnutí X vyplývá, že žalobci bylo dne X podmíněčně odpuštěno plnění trestu v podobě nápravných prací, které spočívalo v odvádění 20 % jeho mzdy ve prospěch státu. V rozhodnutí se však nehovoří o tom, že by měl žalobce doplácet jakoukoliv finanční částku. Znění tohoto rozsudku tudíž nepotvrzuje žalobcova tvrzení o tom, že by v případě nesplacené kauce měl být opětovně zatčen. Navíc žalovaný poukázal na to, že žalobce byl z výkonu trestu k nápravné práci odsouzen ji v X, od té doby byl zřejmě schopen své závazky splácet, jak se ostatně uvádí i ve zmíněném rozhodnutí X, žalovaný tak nevidí důvod, proč by tomu tak nemělo být i v případě návratu do vlasti. Dle informace OAMP o socio-ekonomické situaci v Uzbekistánu ze dne 13. 3. 2024 existuje v Uzbekistánu oddlužovací systém pro pomoc osobám, které jsou neschopné splácet své závazky, včetně možnosti vyhlášení osobního bankrotu. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Správní orgán však k takovému závěru v případě žadatele nedospěl. Dle judikatury totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Zpravidla tedy žadatel musí předložit nějaké zvláštní rizikové faktory, týkající se konkrétně jeho osoby, které odkazují přímo k závěru, že v konkrétním případě návratu žadatele do země jeho původu či místa trvalého bydliště nastane v jeho případě reálné, skutečné a bezprostřední nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. K tomu je nutné podotknout, že samotná špatná obecná situace v cílové zemi zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí a tvrzení žadatele by měla korespondovat s informacemi o zemi původu. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
13. Žalovaný posuzoval také otázku, zda žadateli v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů jako i zpravodajství ČTK je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze považovat obecné námitky, podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Též lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, ve vztahu k obecnému tvrzení o neaktuálnosti podkladů pak srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 266/2019-47.
16. Těmto požadavkům nedostály tyto námitky: rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné, předcházející správní řízení trpí vadami, správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní, porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem a se zásadami a principy činnosti správních orgánů, rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně, žalobce byl zkrácen na svých právech, žalovaný očividně použil neaktuální informace, byl porušen § 12b a § 14a zákona o azylu. Soud se těmito námitkami samostatně nezabýval.
17. Jako zárodek žalobního bodu lze považovat žalobní tvrzení, že skutečnosti, které žalobce uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu a ve své výpovědi, obsahují dostatek informací prokazujících pronásledování, jemuž byl vystaven, a že jeho tvrzení nebyla ze strany správního orgánu vyvrácena. Žalobní argumentace byla doplněna při nařízeném ústním jednání. Žalobce zdůraznil, že vše, co uvedl, jsou fakta, doložil důkazy o svých dluzích, dluží X USD. Nemá bydlení, práci, jeho rodina bydlí v nájmu. Když se vrátí a nesplatí dluhy, bude zatčen, přitom potřebuje živit rodinu. Žalobce uváděl, že ač to z rozhodnutí trestního soudu přímo nevyplývá, je vysoká pravděpodobnost jeho zatčení, neboť je snaha státních orgánů, aby dluh byl splacen. Doplnil, že exekutor ve vlasti navštívil X, u kterého má žalobce hlášené bydliště, a požadoval zaplacení dluhu. Žalobce též uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žádná možnost osobního bankrotu v Uzbekistánu není. K dotazu soudu vysvětlil, že dlužná částka je dluhem z úvěru, věřitelem je banka, kterou vlastní stát. Chtěl by v ČR zůstat, aby mohl dluh splácet a sledovat situaci ve vlasti. Bratr je X. Chce také pomáhat v ČR své matce.

18. Žalovaný k tomuto doplnil, že žalobce je svéprávnou osobou odpovědnou za své jednání i za své dluhy, bratrovi X, bude tak muset také ČR opustit.
19. Soud předně podotýká, že kvalita a obsah žaloby předurčuje následný rozsah a podrobnost soudního přezkumu. Po soudu nelze požadovat domýšlení argumentů za žalobce, jelikož by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale vystupoval by ve funkci žalobcovy advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, a usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).
20. Pokud žalobce v žalobě poukazoval na své pronásledování ve vlasti, soudu není zřejmé, o jaké pronásledování se má jednat, žádné relevantní podrobnosti k tvrzenému pronásledování nebyly upřesněny ani při jednání soudu.
21. Žalobce své důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl toliko své obavy a přání směřující do budoucnosti. Žalobce sice poukázal na skutečnost, že byl ve vězení a že to nebylo spravedlivé, své odsouzení však nespojoval s důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu, ani neuváděl, že by podmínky ve vězení byly natolik špatné, aby bylo možné uvažovat o udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu.
22. Lze tedy shrnout, že je správný závěr žalovaného, že žalobce ve vlasti pronásledování nečelil.
23. Co se týká obav žalobce z nástupu do vězení, samotná neochota nastoupit do vězení bez dalšího azylově relevantní není. Žalovaný nicméně shledal, že ani nástup žalobce do vězení není pravděpodobný, neboť z důkazů předložených žalobcem nevyplývá, že by žalobce měl nastoupit do vězení. Z rozhodnutí X vyplývá, že žalobci bylo dne X podmíněčně odpuštěno plnění trestu v podobě nápravných prací, které spočívalo v odvádění 20 % jeho mzdy ve prospěch státu. Podle tohoto rozhodnutí není žalobce povinen hradit další finanční částky, je vyžadováno, aby po určitou dobu nepáchal další trestnou činnost. Soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že žalobce již téměř dva roky pracoval a odváděl určenou část mzdy státu. Není zcela zřejmé, co je myšleno tím, že žalobce „nezaplatí kauci“, proto by mohl být znovu zatčen. Dlužná částka X USD zřejmě nesouvisí se samotným trestním řízením, pokud jde o dluhy žalobce z nesplaceného úvěru, pak řízení o mezinárodní ochraně neslouží obecně k ochraně před věřiteli (zde bankou), navíc žalobce se obává možnosti exekuce, což je však běžný legitimní postup v případě nedobrovolného hrazení závazků. Žalovaný též správně odkázal na možnosti pomoci osobám, které nejsou schopné splácet své závazky, proti těmto závěrům podloženým zprávami o zemi původu nebylo v průběhu správního řízení ani v žalobě nic konkrétního namítáno. Při jednání soudu žalobce sporoval, že by ve vlasti byl možný osobní bankrot, tato námitka je však jednak opožděná a jednak zcela obecná, když ze zpráv o zemi původu vyplývají jiné skutečnosti (srovnej (Informace OAMP: Socio-ekonomická situace).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

24. Soud rovněž podotýká, že ani hrozba trestního stíhání nezakládá automaticky právo na mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46, anebo ze dne 9. 5. 2018, č. j. 7 Azs 143/2018-26); mezinárodní ochrana totiž není nástrojem, který by sloužil k vyhnutí se negativním důsledkům trestního stíhání v zemi původu (usnesení téhož soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Azs 118/2017-144). V projednávaném případě nic nenasvědčuje, že by šlo o některý z případů zmiňovaných judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 8. 12. 2021, č. j. 8 Azs 114/2021-46), podle které hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být azylově relevantní za předpokladu, že bude z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání významně vymykají obvyklým standardům země původu, tedy nejedná se o běžný trestní případ, ale o trestní stíhání, které je vykonstruované a je politicky či zájmově motivované a ovlivňované. Žádné takové okolnosti žalobce netvrdil, ani nebyly zjištěny.
25. Soud toliko dodává, že potřeba starat se o matku, která zde nemá žádné pobytové oprávnění, nebyla sama úspěšná s žádostí o mezinárodní ochranu, není azylově relevantní, stejně jako potřeba se starat o bratra, který je X. Tyto žalobní námitky vznesené na jednání byly též opožděné.
26. Soud tedy shrnuje, že žalovaný dostatečně vysvětlil ve svém rozhodnutí, proč žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu, ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany a veškerá jeho skutková zjištění mají oporu ve správním spisu. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.
27. Žalobce se zjevně snaží zlegalizovat svůj pobyt na území ČR, a to formou udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Pro tento účel však nelze použít azylové řízení, nýbrž je nutné využít jiné instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, platí, že *„[p]oskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*. Pokud má tedy žalobce zájem žít a setrvat na území ČR, je potřeba využít právě instituty zakotvené v zákoně o pobytu cizinců, nikoliv v zákoně o azylu.
28. Soud pro úplnost konstatuje, že návraty státních občanů Uzbekistánu ze zahraničí v současné době nejsou problematické, k tomuto srovnej např. závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 19. 8. 2024, č. j. 19 Az 12/2024-32. Současná judikatura klade v případě posuzování obav uzbeckých občanů z návratu do vlasti vyšší důraz na posouzení situace osob nařčených z islámského extremismu, což není případ žalobce (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-69), v ostatních případech již zvláštní pozornost návratu neúspěšných žadatelů o azyl věnována není.
29. S ohledem na shora uvedené soud nenalezl žalobou tvrzené deficit napadeného rozhodnutí, ani postupu žalovaného. Žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí

tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise.

30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně